

մասին, այնքան ավելի սրբազան ու իմաստալից է այն դառնում մեզ համար: Միայն այդպես պատասխանեց մի 96-ամյա հայր, երբ նրա որդին հարցրեց. «Հայր, ինչո՞ւ ես դու գնում եկեղեցի: Դու չես կարողանում տեսնել, դու չես կարողանում լսել, քեզ համար դժվար է տեղաշարժվել: Ինչո՞ւ ես դու գնում եկեղեցի»: Հայրը պատասխանեց. «Հաղորդության համար: Ես գնում եմ հաղորդությունը»:

Թող որ մեզանից յուրաքանչյուրը գա հաղորդության ժողովին նախապատրաստված ՝ ունենալու «կատարելապես հոգևոր փորձառություն, սուրբ հաղորդություն, [մեր] հոգու վերանորոգում»¹⁸

Ես գիտեմ, որ մեր Երկնային Հայրը և մեր Փրկիչը սպրում են: Ես երախտապարտ եմ հնարավորության համար, որ տալիս է հաղորդությունը զգալու Նրանց սերը և ճաշակելու Հոգին: Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄՆԵՐ

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 20.77:
3. Henry B. Eyring, “That We May Be One,” *Ensign*, May 1998, 67.
4. Վարդապետություն և Ուխտեր 20.77, 79:
5. Ջոզեֆ Սմիթի Թարգմանություն, Մատթեոս ԻՉ.22 (Մատթեոս ԻՉ.26, տողատակի ծանոթագրություն *q-mul*, և Սատվածաշնչի ուղեցույցում):
6. Ջոզեֆ Սմիթի Թարգմանություն, Մատթեոս ԻՉ.24 (Սատվածաշնչի ուղեցույցում), տես նաև Մատթեոս ԻՉ.26–28, Մարկոս ԺԴ.22–24, Դուկաս ԻԲ.15–20:
7. Տես 3 Նեփի 18.7, 11, Վարդապետություն և Ուխտեր 20.75:
8. Տես «Ինչպե՞ս եմ ես պահում Փրկչին միշտ հիշելու իմ ուխտը» *Եկ, հետևիր ինձ* Կիրակնօրյա դպրոցի ուսումնական ծրագիր. lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember, *Հախտքին հախտապիտ. ավետարանական վկայություն* (2004), 147–48:
9. Վարդապետություն և Ուխտեր 20.77:
10. Հովհաննես ԺԴ.15:
11. Melvin J. Ballard, in Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. Հովհաննես Զ.48:
13. Հովհաննես Դ.10:
14. 3 Նեփի 20.8–9:
15. Վարդապետություն և Ուխտեր 20.77:
16. 3 Նեփի 9.14:
17. Ես շնորհակալ եմ Աննա Մադսենին այս սկզբունքի վերաբերյալ նրա մտքերի համար:
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Երեց Չի Հոնգ (Սեմ) Վոնգ
Յոթանասունից

Փրկենք միասին

Փրկչին օգնելու համար մենք պետք է աշխատենք միասին միասնության և ներդաշնակության մեջ: Յուրաքանչյուր ռք, յուրաքանչյուր պաշտոն և յուրաքանչյուր կոչում կարևոր են:

Մենք հաճախ ենք լսում, ինչպես է Նախագահ Թոմաս Ս. Մոնտոնն ասում. «Հասեք օգնության»¹ Նոր Կտակարանի մի պատմություն է միտքս գալիս: Այն կատարյալ պատկեր է նրա, թե ինչպես կարող են անդամները և միախոնները աշխատել միասին, միասնական, ծխի խորհուրդների միջոցով մարդկանց օգնելու համար: Պատմությունը Մարկոս 2.1–5-ում է: Ես համարում եմ, որ պատմությունները, որոնք Հիսուսն օգտագործում է մեզ որոշակի վարդապետություն կամ սկզբունք ուսուցանելու համար, միշտ ոգեշնչող են և հեշտ հասկանալի:

Այս պատմության հերոսներից մեկը անդամալույծ տղամարդ էր,

որը չէր կարողանում տեղաշարժվել առանց օգնության: Այդ մարդը կարող էր միայն տանը սպասել օգնության:

Մեր օրերում կարող է պատահել նույնը: Չորս տղամարդ կատարում էին իրենց եպիսկոպոսի հանձնարարությունը՝ այցելելով մի մարդու, ով անդամալույծ էր: Ես պատկերացնում եմ, որ նրանցից մեկը Սփոփող Միությանից է, մեկը՝ երեցների քվորումից, մեկը՝ Սիստոնյան Քահանայությունից, և վերջինը, բայց որ ամենա-անկարևորը, լիաժամկետ միախոններնրից մեկը: Ծխի խորհրդի վերջին ժողովին, միասին ծխի կարիքների մասին խորհրդակցելուց հետո, եպիսկոպոսը տվեց «փրկելու» հանձնարարություններ:

Այս չորսին հանձնարարվեց օգնել անդամալուծությունից տառապող այդ տղամարդուն: Նրանք չէին կարող սպասել մինչև նա ինքնուրույն գար եկեղեցի: Նրանք պետք է գնային նրա տուն և այցելեին: Նրանք պետք է գնային նրա ետևից, և այդպես էլ արեցին: Տղամարդուն բերում են Հիսուսի մոտ:

«Եվ գալիս էին նորա մոտ և մի անդամալուծ էին բերում չորս մարդով վեր առած» (Մարկոս 2.3):

Սակայն սենյակը լի էր ամբոխով: Նրանք չկարողացան անցնել դռնով: Ես վստահ եմ, որ նրանք փորձեցին անել այն ամենը, ինչի մասին կարող էին մտածել, սակայն չկարողացան ներս մտնել: Ամեն-ինչ այնպես չէր ընթանում, ինչպես ծրագրված էր: Խոչընդոտներ առաջ եկան «փրկելու» նրանց ճանապարհին: Սակայն նրանք չհանձնվեցին: Նրանք չլքեցին անդամալուծ մարդուն դռան մոտ: Նրանք խորհրդակցեցին միասին, թե ինչ կարող էին անել, որպեսզի կարողանային բերել այդ մարդուն Հիսուս Քրիստոսի մոտ, որ նա բուժվեր: Հիսուս Քրիստոսին հոգիներ փրկելու գործում օգնելը երբեք նրանց համար չափից դուրս դժվար չի եղել: Նրանք ծրագիր կազմեցին: Ծրագիրը հեշտ չէր, սակայն նրանք գործեցին ըստ դրա:

«Եվ երբոր չկարողացան մոտենալ նորան ամբոխի պատճառով, այն տան ծածքը քանդեցին, ուր էր Հիսուսը, և ծակ բանալով իջեցրին մահիճը, որի վերայ պառկած էր անդամալուծը» (Մարկոս 2.4):

Նրանք բարձրացրեցին նրան կտուրի վրա: Ենթադրելով, որ դրսից աստիճաններ չկային, կարող ենք պատկերացնել, թե որքան ժամանակ պահանջվեց մինչև բոլորը բարձրացան կտուր: Կարծում եմ, դա տեղի է ունեցել այս ձևով. նրա ծխի երիտասարդ տղամարդն առաջինը բարձրացավ կտուր: Քանի որ նա երիտասարդ էր և եռանդով լի, նրա համար դա դժվար չէր: Երեցների քվորումից տնային ուսուցման նրա զուգրնկերը և բարձրահասակ ու ամուր լիաժամկետ միսիոները ներքևից օգնում էին: Սփոփող Միության քույրը նրանց

հիշեցնում էր, որ զգույշ լինեին, և խրախուսանքի խոսքեր էր ասում: Այնուհետև տղամարդիկ քանդեցին կտուրը, մինչ քույրը շարունակում էր մխիթարել հիվանդ տղամարդուն, որը սպասում էր իր բուժմանը, որ կարողանար ինքնուրույն տեղաշարժվել և լինել ազատ:

Փրկության հանձնարարականը պահանջում է, որ բոլորը միասին աշխատեն: Որոշիչ պահին մանրազնին համակարգում է պահանջվում անդամալուծ մարդուն կտուրից իջեցնելու համար: Այդ չորսը պետք է աշխատեին միասնության և ներդաշնակության մեջ: Նրանց միջև չէր կարող լինել ոչ մի անհամաձայնություն: Նրանք պետք է անդամալուծ մարդուն իջեցնեին նույն արագությամբ: Եթե որևէ մեկը պարանը մյուս երեքից ավելի արագ թուլացներ, տղամարդը վայր կընկներ: Նա չէր կարողանա ինքնուրույն բռնվել իր թույլ վիճակի պատճառով:

Փրկչին օգնելու համար մենք պետք է աշխատենք միասին միասնության և ներդաշնակության մեջ: Յուրաքանչյուր ոք, յուրաքանչյուր պաշտոն և յուրաքանչյուր կոչում կարևոր են: Մենք պետք է միասնական լինենք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսում:

Ի վերջո, հիվանդ, անդամալուծ տղամարդը բերվեց Հիսուսի առաջ: «Հիսուսն էլ նորանց հավատքը տեսնելով, ասեց անդամալուծին. Որդյակ, թողնված են քեզ քո

մեղքերը» (Մարկոս 2.5): Հիսուսը ողորմաց և բուժեց նրան՝ ոչ միայն ֆիզիկապես, այլ նաև հոգեպես. «Որդյակ, թողնված են քեզ քո մեղքերը»: Արդյո՞ք դա հրաշալի չէ: Արդյո՞ք չէինք ուզենա, որ այդպես պատահեր բոլորիս հետ: Իհարկե, ես կուզեի:

Ճանաչո՞ւմ ենք մենք որևէ մեկին մեր կյանքում, ով հոգեպես անդամալուծ է, ով ինքնուրույն չի կարող վերադառնալ Եկեղեցի: Այդ անձը կարող է լինել մեր գավակներից մեկը, մեր ծնողներից մեկը, մեր ամուսինը կամ ընկերը:

Եկեղեցու յուրաքանչյուր միավորում լիաժամկետ միսիոներների այսքան մեծ թվի առկայության պայմաններում իմաստուն եպիսկոպոսները և ճյուղերի նախագահները ավելի արդյունավետ կօգտագործեն իրենց ծխերի և ճյուղերի խորհուրդները: Եպիսկոպոսը կարող է հրավիրել ծխի խորհրդի յուրաքանչյուր անդամի իր հետ բերել օգնության կարիք ունեցող մարդկանց մի ցուցակ: Ծխի խորհրդի անդամները կարող են խորհրդակցել միմյանց հետ, մանրամասն քննարկելով, թե ինչպես կարող են լավագույնս օգնել: Եպիսկոպոսները կարող են ուշադրությամբ լսել նրանց մտքերը և հանձնարարություններ տալ:

Լիաժամկետ միսիոներները մեծ ռեսուրսներ են ծխերում փրկելու այս ջանքերի համար: Նրանք ցանկանում են ունենալ մարդկանց

անուններ, որոնց հետ կարող են աշխատել: Նրանք հաճույքով աշխատում են ծխի անդամների հետ: Նրանք գիտեն, որ այդ անդամները մարդկանց գտնելու մեծ հնարավորություններ են: Նրանք նվիրված են Տիրոջ արքայությունը հիմնելու գործին: Նրանք ունեն ամուր վկայություն, որ կդառնան Քրիստոսի նման, եթե մասնակցեն փրկելու այդ ջանքերին:

Ավարտելով, թույլ տվեք կիսվել ձեզ հետ թաքնված մեկ այլ գանձով, որը գտնվում է սուրբ գրությունների այս պատմության մեջ: Դա տող 5-ում է. «Հիսուսն էլ *նորանց* հավատքը տեսնելով» (Չեչտադրումն ավելացված է): Ես նախկինում սա չէի նկատել՝ *նրանց* հավատքը: Մեր միասնական հավատքը նույնպես ազդում է մյուսների բարեկեցության վրա:

Ուրբե՞ր էին այն մարդիկ, ում մասին խոսում էր Հիսուսը: Նրանց թվում, իհարկե, կարող են լինել այն չորսը, ուրբեր տեղափոխեցին անդամալույծ մարդուն, այդ մարդը, այն մարդիկ, ուրբեր աղոթեցին նրա համար, և բոլոր նրանք, ուրբեր այնտեղ լսում էին Հիսուսի քարոզները և իրենց սրտում լուռ ուրախանում սպասվելիք հրաշքով: Նրանց թվում կարող էին լինել ամուսին, ծնող, որդի կամ դուստր, միսիոներ, քվորումի նախագահ, Մփոփող Միության նախագահ, եպիսկոպոս և հեռավոր ընկեր: Մենք կարող ենք բոլորս օգնել միմյանց: Մենք միշտ պետք է պատրաստակամությամբ ներգրավվենք կարիքի մեջ գտնվողներին փրկելու աշխատանքում:

Ես վկայում եմ, որ Հիսուս Քրիստոսը հրաշքների Աստված է: Հիսուս Քրիստոսը սիրում է բոլորիս և ունի ֆիզիկապես և հոգեպես փրկելու և բուժելու գործություն: Երբ մենք օգնում ենք Նրան հոգիներ փրկելու՝ Նրա առաքելության մեջ, մենք նույնպես փրկվում ենք այդ ընթացքում: Ես վկայում եմ սա՝ Նրա՝ Հիսուս Քրիստոսի սուրբ անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄ

1. Օրինակի համար տես Թոմաս Ս. Մոնտն, «Փրկելու մեր պարտականությունը», *Լիստոնուս*, հոկտ. 2013, 5:

Երեց Դ. Թոդ Քրիստոֆերոս
Տասներկու Առաքյալների Քվորումի անդամ

Ազատ հավիտյան՝ գործելու ինքնուրույն

Մատժո կամքն է, որ մենք ազատ տղամարդիկ և կանայք լինենք՝ հնարավորություն ունենալով հասնել մեր ողջ ներուժին՝ ինչպես աշխարհիկով, այնպես էլ հոգևորով:

Վիլյամ Շեքսպիրի «*Հենրի հինգերորդ*» պիեսում նկարագրված է անգլիական զինվորների գիշերային մի գրույց, որը տեղի է ունենում Աժինկորտում, նախքան ֆրանսիական բանակի վրա հարձակվելը: Աղոտ լույսի ներքո, մասամբ ծայտված, Հենրի թագավորը առանց իր անձը բացահայտելու շրջում է իր զինվորների մեջ: Նա խոսում է նրանց հետ, փորձելով պարզել իր խիստ փոքրաթիվ բանակի մարտական ոգին և չգիտակցելով, թե ում հետ են խոսում, զինվորները շատ անկեղծ մտքեր են արտահայտում: Մի գրուցի ընթացքում նրանք իմաստաբանում են այն մասին, թե ով է պատասխանատվություն կրում, երբ պատերազմի ժամանակ մարդիկ են մահանում՝ թագավորը, թե զինվորը:

Մի պահ Հենրի թագավորը հայտարարում է. «Ըստ իս, ոչ մի վայրում մահը այնքան բաղձալի չէ ինձ համար, ինչպես թագավորի կողքին, քանի որ նրա գործը արդար է»:

Որին Վիլյամը պատասխանում է. «Այդ ավելին է, քան թե մենք գիտենք»:

Նրա գորակիցը համաձայնվում է. «Այո՛, և ինչ կարիք կա ավելին գիտենալու ետևից ընկնել: Որովհետև եթե մենք գիտենք, որ մենք թագավորի հպատակներն ենք, այդ արդեն բավական գիտելիք է մեզ համար: Եթե նրա դատը անարդար լինի, մեր հպատակությունը թագավորին դրա հանցանքը սրբում է մեր վրայից»:

Վիլյամսն ավելացնում է. «Իսկ եթե դատն անարդար է, թագավորը ստիպված կլինի շատ մեծ տուգանք վճարել դրա համար»:

Ջարմանալի չէ, որ թագավոր Հենրին առարկում է. «Ամեն հպատակի պարտականությունը թագավորին է պատկան, իսկ ամեն հպատակի հոգին՝ իրեն հպատակին»¹:

Իր պիեսում Շեքսպիրը չի փորձում լուծել այդ բանավեճը, և նմանատիպ մի բանավեճ՝ թե ով է պատասխանատու մեր կյանքի իրադարձությունների համար, շարունակվում է մինչև մեր ժամանակները:

Երբ մարդու գործերն անհաջող են ընթանում, նա հակված է մեղադրելու ուրիշներին կամ անգամ